

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 8. marts 1999 (SG-99 D/1697) annulleres).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende selskab anfægter den beslutning, hvorved Kommissionen dels afviste klagen over Renault France, Renault Nederland og Renault Autocenter vedrørende hindringer for mellemmands parallelimport, dels afslog ansøgningen om ophævelse af gruppefritagelsen som følge af, at forordning (EF) nr. 1475/95⁽¹⁾ anvendes på Renault's salgsaftaler.

Til støtte for sine påstande anfører det sagsøgende selskab, at

- Kommissionen har foretaget en fejlagtig anvendelse af princippet om, at der skal være den fornødne fællesskabsinteresse
- Kommissionen ikke har foretaget en tilbundsgående undersøgelse af alle de faktiske og retlige omstændigheder, som er bragt til dens kundskab. Navnlig var Kommissionen ikke berettiget til at henlægge en klage over en adfærd, som hævdedes at være traktatstridig, alene med den begrundelse, at den pågældende adfærd var ophørt og dermed ikke bestod den fornødne fællesskabsinteresse
- der burde være fastslået at være begået magtfordrejning i den foreliggende sag, i hvilken forbindelse sagsøgeren anfører, at institutionerne skal anvende Fællesskabets konkurrenceregler strikte uden hensyn til politiske omskiftelser.

Det hvad angår leveringsfristerne, som efter Kommissionens opfattelse er teknisk begrundede som følge af succesen med Scenic-modellen, afgiver omkring 45 % af sine ordrer for andre modeller end Scenic. Under alle omstændigheder forsømte Kommissionen at efterprøve, om de pågældende frister er diskriminerende. Efter sagsøgerens opfattelse er der nemlig alvorlig formodning for, at der har fundet en markedsopdeling sted, idet Renault har forsøgt at modvirke parallelimport ved systematisk at forlænge fristerne.

(¹) EFT L 145 af 26.6.1995, s. 25.

Sag anlagt den 10. maj 1999 af Ilmailulaitos mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-116/99)

(1999/C 226/64)

(Processprog: finsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. maj 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Ilmailulaitos, Vantaa, ved advokat Tuomas Saraste og juridisk kandidat Jouni Alanen, og med valgt adresse hos advokatfirmaet Asianajotalo ANPR Oy, Stenbäckinkatu 26, FIN-00250 Helsinki.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning, hvori det fastslås, at den af Ilmailulaitos anvendte ordning med landingsafgifter tilsidesætter EF-traktatens artikel 86, annulleres, og
- Kommissionen tilpligtes at betale Ilmailulaitos' sagsomkostninger samt eventuelle morarenter.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har med sin beslutning tilsidesat fællesskabsretten, navnlig de væsentlige formforskrifter, der er indeholdt i artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 17 af 6. februar 1962 og i artikel 4 i forordning nr. 99/63, idet den har begrundet sin beslutning med en tilsidesættelse, som ikke er blevet fremført i den meddelelse af klagepunkter, der er blevet tilstillet Ilmailulaitos i sagen.

Ved vurderingen af Kommissionens fejl skal der tages hensyn til formålet med klagepunktsmeddelelsen, som består i at meddele den virksomhed, der mistænkes for at have tilsidesat konkurrenceforskrifterne, alle de oplysninger, som den har behov for effektivt at kunne forsvare sig, inden Kommissionens endelige afgørelse i sagen træffes. Retten til effektivt forsvar, der er et grundlæggende princip i fællesskabsretten, forudsætter endvidere, at Kommissionen udformer klagepunktsmeddelelsen klart og entydigt.

Kommissionen har endvidere tilsidesat væsentlige formforskrifter, idet den — med hensyn til andre lufthavne end Helsinki-Vantaa Lufthavn — i beslutningen har baseret vurderingen af, om handelskriteriet er opfyldt, på andre kriterier end dem, der var lagt til grund for klagepunktsmeddelelsen. Ilmailulaitos har således heller ikke i denne henseende haft tilstrækkelig mulighed for at forsvare sig.

Sag anlagt den 17. maj 1999 af Beatrice Bonaiti Brighina mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-118/99)

(1999/C 226/65)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. maj 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Beatrice Bonaiti Brighina ved advokaterne Mirco Rizzoglio og Franco Colussi, Milano og Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Franco Colussi, 36, rue De Wiltz.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen om ikke at give Beatrice Bonaiti Brighina adgang til de mundtlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøve COM/B/18/96 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag har anfægtet, at hun er udelukket fra listen over ansøgere, som har fået adgang til den mundtlige prøve i forbindelse med udvælgelsesprøve COM/B/18/96 vedrørende overgang fra kategori C til kategori B, lønklasse 5 og 4. Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven ville de ansøgere, som havde opnået de 120 bedste resultater udtrykt i point ved den skriftlige prøve, få adgang til den mundtlige prøve, såfremt de havde opnået det minimum af point, som krævedes ved denne prøve.

Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at ansøgerne skulle opnå mindst 33.00 point for at nå op mellem de 120 bedste ansøgere, og at det medlem, der var bemyndiget hertil af formanden for udvælgelseskomitéen, meddelte hende, at hun havde opnået karakteren 26.00/50. Som følge heraf blev det — selv om hun havde opnået flere point end det minimum, der krævedes — meddelt hende, at disse resultater var utilstrækkelige til, at hun kunne indkaldes til den mundtlige prøve.

Sagsøgeren indgav klage, idet hun krævede afgørelsen om ikke at give hende adgang til de mundtlige prøver, samt den liste, der var opstillet efter bedømmelsen af de skriftlige prøver, artikel VI, litra C), i meddelelsen om udvælgelsesprøven og den endelige liste over ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøven, annulleret.

Til støtte herfor har sagsøgeren anført, at der foreligger tilsidesættelse af:

- tjenestemandsvedtægtens artikel 28, litra d), og artikel 5, stk. 2 og 5, i bilag III om »udvælgelsesproceduren« for så vidt angår kapitel VI, litra c), i meddelelse om udvælgelsesprøve COM/B/18/96; samt
- tilsidesættelse og fejlagtig anvendelse af meddelelsen om intern udvælgelsesprøve, kapitel VI, litra A), sidste afsnit.

Sagsøgeren har også gjort gældende, at der foreligger et åbenbart fejlskøn, manglende begrundelse og overskridelse af beføjelser.

Sag anlagt den 18. maj 1999 af P.E. Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-119/99)

(1999/C 226/66)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. maj 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af P.E. Hoyer, Hoeilaart (Belgien), ved advokat G. van der Wal, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. May.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den interne udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89 annulleres, eller i det mindste annulleres udvælgelseskomitéens afgørelse, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 15. februar 1999, om ikke at opføre sagsøgeren på egnethedslisten.
- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der på det pågældende tidspunkt var midlertidigt ansat (tolk) ved Kommissionen, bestod ikke udvælgelsesprøven og blev afskediget.

Han fik medhold i sit søgsmål anlagt til prøvelse af udvælgelseskomitéens afgørelse (sag T-43/91). Afgørelsen om afskedigelse blev annulleret med den begrundelse, at den var truffet på grundlag af en ulovlig afgørelse fra udvælgelseskomitéen (sag T-51/91).

Retten har ikke annulleret udvælgelsesprøven som sådan, men den udtalte i præmis 65 i dommen i sag T-43/91, at Hoyer's rettigheder ville blive tilstrækkeligt beskyttet, »såfremt ansættelsesmyndigheden søger en for ham rimelig løsning«.

Sagsøgeren har modsat sig genåbningen og/eller fortsættelsen af udvælgelsesprøven.

Kommissionen har i strid med sine afgivne løfter ikke desto mindre genåbnet og fortsat udvælgelsesprøven. Sagsøgeren har under protest deltaget i prøverne og har ikke bestået.

Han har anført følgende anbringender til støtte for sin påstand om annullation af udvælgelsesprøven:

- tilsidesættelse af lighedsprincippet og af væsentlige forskrifter
- tilsidesættelse af artikel 233 EF (tidligere artikel 176)
- tilsidesættelse af klare aftaler.